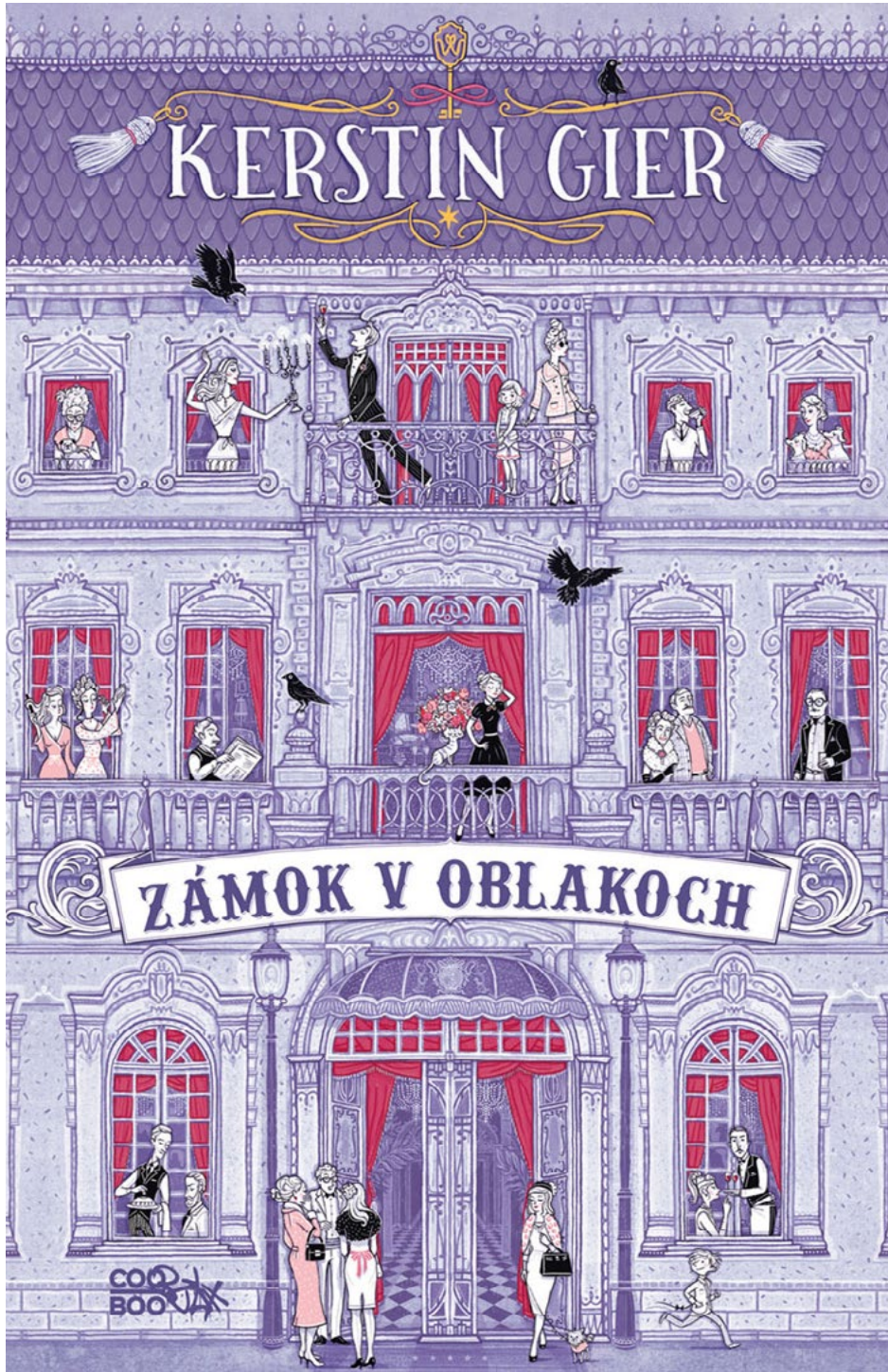

KERSTIN GIER

ZÁMOK V OBLAKOCH

COO
BOO

Zámok v oblakoch

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kerstin Gier
Zámok v oblakoch – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZÁMOK V OBLAKOCH

KERSTIN GIER

COO
BOO

PRE SONJU

Stála som úplne vyčerpaná v snehu, zatiaľ čo z plesovej sály k nám s vetrom prenikali vzdialené tóny viol. Okolo krku som mala tridsaťpäťkarátový diamant, ktorý mi nepatrilo, a v náručí som držala malé spiace dieťa, ktoré tiež nebolo moje.

Cestou som niekde stratila jednu topánku.

Hovorí sa, že človek v núdzovej situácii od samého adrenalínu necíti ani bolesť, ani chlad, ale nebola to pravda. Rana na mojom pleci šialene pulzovala, krv mi stekala po ruke a kvapkala do snehu, chlad sa mi bolestivo zahryzol do nohy. Svaly na ramenách a pleciach ma pálili od nosenia dieťaťa, ale neodvážila som sa zmeniť jeho polohu, lebo inak by sa mohlo prebudiť a prezradiť našim prenasledovateľom, kde sa nachádzame.

Hovorí sa tiež, že rozum najlepšie pracuje vo chvíľach najväčšieho nebezpečenstva a obdarúva človeka jasnými myšlienkami. No u mňa to nebol ten prípad. Už som nevedela, kto bol dobrý a kto zlý. A mala som iba jedinú jasnú myšlienku, a to že tlmiče na pištoliach naozaj tlmia hluk.

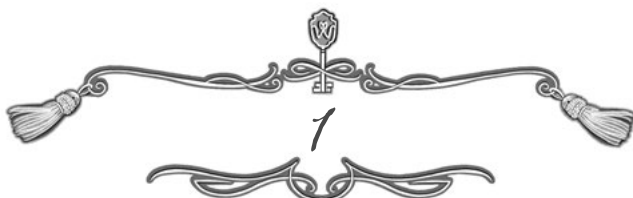
A že celkom určite existujú lepšie okamihy pre bozk ako tento.

Netušila som, či chlapec, ktorý mi ho dal, patril k dobrým alebo k zlým, napriek tomu som cítila, ako sa mi ešte raz vracajú sily.

„To som chcel urobiť, odkedy som ťa prvý raz uvidel,“ zašepkal.

BIENVENUE. WELCOME. BENVENUTO.
SRDEČNE VÁS VÍTÁMEV HOTELI OBLAČNÝ ZÁMOK

Užite si svoj pobyt.

Hrozilo, že môj prvý deň v úlohe opatrovateľky bude totálne fiasko.

„Ty si celkom určite tá najhoršia opatrovateľka na svete, Fanny Funkeová,“ tvrdil aj Don, keď som hekticky prebehla popri ňom a kričala: „Chlapci! To nie je smiešne! Vráťte sa, prosím!“

„Áno, prosím, prosím, prosím!“ napodobňoval ma Don. „Inak ma totiž prepustia.“

Možné to bolo. A pritom som nedávala pozor iba minútu. Na moju obranu: človek stratí v snehu deti z očí rýchlejšie, než si myslí, keď sa úmyselne odkradnú a zároveň majú na sebe biele vetrovky, biele otepľovačky a biele čiapky. Takéto oblečenie by mali zákony zakazovať. Ďaleko zájsť nemohli, trblietajúca sa snehová pokrývka hore kopcom nebola porušená. No tu na západnej strane hotela existovalo dosť skryš pre drobné chytré deti v maskovacom oblečení, mohli sa schovať nielen za rôznymi hrbami snehu, aj osamotene stojace stromy, kopy palivového dreva a výstupky vo fasáde im ponúkali perfektné úkryty.

Prižmúrila som oči, aby som zažmurkala do svetla. Na večer a počas vianočných sviatkov hlásili v predpovedi počasia

ďalšie sneženie, hoci obloha bola ešte žiarivo modrá a sneh sa v ligotaní pretekal s oknami a medenými strechami na vežiach, vežičkách a vikieroch. Nižšie v doline naproti tomu ležala už od včera rána hustá hmľa. Takémuto počasiu vďačil hotel za svoju prezývku *Zámok v oblakoch*.

„Je tu nezvyčajné ticho, všakže?“ Don Burkhardt junior mi pripomenul, že teraz nemám čas obdivovať krásu švajčiarskych hôr. „Ktovie, či tie milé deti už nezamrzli...“

Don sedel na veľkých saniach, na ktorých sa ťahalo palivo-
vé drevo ku vchodu do suterénu, hojdal nohami a lízal zmrz-
linu v kornútku, ktorú si musel osobne zaobstarať v kuchyni. Palivo-
vé drevo jednoducho vysypal do snehu pred tabuľu „Vi-
tajte v Château Janvier“.

Pri pohľade na zmrzlinu som dostala nápad. „Hej, chlapci! Nechceli by ste lahodnú zmrzlinu?“ zvolala som.

No stále tu bolo ticho ako v hrobe.

Don sa pobavene zachichotal. „Nemala si dovoliť, aby ten český sezónny pracovník odvedol tvoju pozornosť od povinností, Fanny Funkeová.“

„Ty radšej pozbieraj to drevo, ak nechceš mať problémy,“ povedala som.

Hoci bol Don na deväť rokov skôr malý a útlý a so svojím vyhrnutým noštekcom a veselými hnedými očami vyzeral rozkošne neškodný, tajne som sa ho bála. Nič z toho, čo vychádzalo z jeho úst, ani zďaleka neznelo primerane jeho veku, a to ma dvojnásobne vytáčalo, lebo mal jasný detský hlások, roztomilý švajčiarsky prízvuk a trošku šušlal, tiež takým milým spôsobom. Jeho čudný zvyk oslovovať ľudí zásadne krstným menom i priezviskom, niekedy dokonca aj s uvedením mesta, vlastnosti alebo veku – „Beží ti očko na pančuche, Fanny Funkeová,

sedemnásťročná, z Achimu pri Brémach“ – mal v sebe niečo zvláštne hrozivé, tak ako v mafiánskom filme, keď niekto niekomu zašepkal „Viem, kde bývaš“, aby mu potom pri najbližšej príležitosti položil pred dvere konskú hlavu. Ak mal šťastie.

Don a jeho rodičia boli stálymi hosťami v hoteli a chlapec sa tu vynikajúco vyznal. Celé dni sa potuloval po budove, odpočúval rozhovory, robil neplechu a súčasne sa správal, akoby mu hotel spolu s ľuďmi v ňom patril. Bolo jedno, či išlo o hosta alebo o niekoho z personálu – Don vedel o všetkých hrôzostrašne veľa. Aj keby si napriek zákazu preštudoval osobné zložky, čo bol môj predpoklad, bolo desivé, že si to všetko dokázal tak detailne zapamätať. Nákladné výtahy, kancelárie alebo suterén – Don sa najradšej ponevierať tam, kam hostia nemali žiadny prístup, a keďže bol taký malý a zlatý, iba zriedka to malo nejaké následky. Koho nemohol obalamutiť svojím nevinným srnčím pohľadom, toho zastrašil tým, že vyslovil jeho celé meno a len tak mimochodom upozornil na svojho veľmi bohatého otca Dona Burkhardta seniora a jeho priateľské vzťahy s jedným z dvoch bratov Montfortovcov, ktorým patril hotel. Minimálne so mnou to tak robil. Hoci som sa pokúšala nedať to na seba poznať, napriek tomu sa jeho mafiánske metódy ukázali ako účinné. Iba predvčerom som ho prichytila, ako si utiera ruky zamazané od čokolády do vyšívanych zamatových portier v malom vestibule na druhom poschodí, celkom vedome a provokujúco. Na moje rozhorčenie zareagoval povýšeneckým úsmevom. „Och, Fanny Funkeová z Achimu pri Brémach, ktorá nedokončila školu, má očividne slabosť pre otrasné závesy!“

To ma ešte viac pobúrilo: všetky závesy a vankúše na celom poschodí boli ušité z tej istej látky, boli prekrásne, tmavočervené s vtákmi a kvetinovými výhonkami vyšitými matnou

zlatou nitou. Človek nemusel byť odborník, aby spoznal, aké boli vzácne, hoci červená v priebehu rokov trochu vybledla. Keď ste opatrne prešli prstami po zamate, takmer sa zdalo, že vám opätuje hladkanie.

„A vôbec: nie je to tvoja úloha, udržiavať tu všetko čisté, pomocná chyzná Fanny Funkeová s čudnými pehami?“ opýtal sa Don. Predvčerom som totiž ešte nerobila opatrovatelku, ale bola som súčasťou upratovacieho personálu. „Čo myslíš, koľko peňazí nechá môj otec každý rok v tomto hoteli? A čo myslíš, koho skôr vyhodia – teba alebo mňa? Na tvojom mieste by som bol rád, že to je iba čokoláda, a rýchlo by som sa pokúsil tie škrvny vyčistiť, skôr než ti bude slečna Müllerová čítať leviť.“ (Odkiaľ len poznal takéto výrazy? Dokonca ani moja babka takto nerozprávala.)

„A ja by som na tvojom mieste rýchlo zdrhla, skôr než ti metličkou na prach vyprášim zadok!“ odvetila som síce, no Don s úškrnom pomaly odkráčal a dobre vedel, že vyhral. Slečny Müllerovej, šéfky upratovacieho tímu, som sa bála totiž ešte viac než jeho. A kým som zo zamatových portier kefovala čokoládový flak, skutočne som bola trochu vďačná za to, že išlo iba o čokoládu.

„Ak tu bude mať ktosi problémy, tak potom ty,“ ozval sa teraz Don a lízal zmrzlinu. „Flirtovala si s Jaromírom Novákom, tridsaťosemročným, fúzatým, namiesto toho, aby si dávala pozor na deti. To môžem dosvedčiť.“

„Neflirtovala som s ním,“ opravila som ho okamžite. „Len som Jaromírovi rýchlo pomohla rozmotať svetelnú reťaz. Čo patrí k mojim úlohám.“ Veď som nebola iba opatrovatelka, podľa opisu pracovnej pozície bola praktikantka v hoteli „dievča pre všetko“ a „vždy flexibilná“.

Don pokrútil hlavou. „Smiala si sa, založila si si za ucho prameň vlasov a tvárila si sa dôverčivo – to všetko sú znaky reči tela pri ženskom tokaní.“

„Nezmysel!“ povedala som rozčúlene. „Jaromír je pre mňa príliš starý a má v Čechách ženu a deti, ktoré veľmi ľúbi.“ A aj keby bol o dvadsať rokov mladší a slobodný, nikdy v živote by som s ním neflirtovala. Ja zo zásady neflirtujem. Už len to slovo „flirtovať“ považujem za hrozné. „Mimochod...“ Odmlčala som sa. Donov výraz tváre jasne prezrádzal, ako veľmi sa teší z toho, že sa tak rázne bránim. Zase raz som mu potvrdila, ako vážne ho beriem. Pritom to bolo to posledné, čo som mu chcela dať najavo.

„Takže čo? Videl si tie dvojčky alebo nie?“ opýtala som sa stroho.

Don okamžite zmenil taktiku. „Dokonca viem, kde sa schovali.“ Venoval mi dôverčivý pohľad, ktorý by mu závidel aj Bambi. „Prezradím ti to, keď povieš pekne prosím, prosím.“

„Prosím,“ vysúkala som zo seba, hoci som vedela, že robím chybu.

„Dvakrát, poprosím!“ požadoval Don.

„Prosím, prosím,“ zaškrípala som zubami.

Don sa veselo zasmial. „Teraz ti prezradím, prečo si taká zlá opatrovatelka: jednoducho nevyžaruješ žiadnu prirodzenú autoritu. Deti vedia niečo také vycítiť.“

„A ja ti teraz prezradím, prečo nemáš žiadnych kamarátov: jednoducho nevyžaruješ žiadnu prirodzenú láskavosť.“ Vychrlila som to skôr, než som si uvedomila, aké odporné to vlastne bolo. Zahanbene som si zahryzla do pery. Fakt musím byť tá najhoršia opatrovatelka na svete, po prvé, lebo sa mi podarilo stratiť dvoch šesťročných chlapcov ľahkých ako pierko len preto, že som sa raz otočila, a po druhé, lebo som počítavala ná-

stojčivú túžbu zlikvidovať Bambiho osobne. Pritom som toto praktikantské miesto dostala pravdepodobne iba vďaka tomu, že som ako argument použila svoje skúsenosti s dvomi malými bratmi a tak vzbudila dojem, že som mimoriadne šikovná a mám rada deti.

„Au!“ Donovi sa sediac na saniach takmer podarilo ma potknúť, ale zvládla som prejsť vedľa neho bez toho, aby som spadla. Ani náhodou nemám deti rada! Deti sú pohroma. No nebolo mi to nič platné: dve musím znova chytiť. A to tretie budem odteraz jednoducho ignorovať.

„Chlapci! Haló!“ Pokúšala som sa, aby môj hlas znel priateľsky a nie vystresovane, ako keby sme sa jednoducho hrali na skrývačku. Nikde žiaden pohyb. Pritom ešte pred chvíľkou nemohli držať jazyk za zubami a nepretržite hovorili v smiešnych rýmoch. Keby som si mohla spomenúť aspoň na ich hlúpe krstné mená! Boli to nejaké trendové anglické mená ako... „Josh? Ashley? Kde ste? Nechcete dokončiť toho snehuliaka? Zaobstarala som peknú mrkvu ako nos.“

Don sa ďalej chichotal. „Ani len ich mená nevieš, neschopná Fanny. Svoju mrkvičku si môžeš strčiť vieš kam. Jednoducho to vzdaj!“

Tvárila som sa, akoby som ho vôbec nepočula. V žiadnom prípade sa teraz nevzdám. Za posledné tri mesiace som už čelila úplne iným výzvam. A také zlé, ako to na prvý pohľad vyzeralo, to vôbec nebolo. Mojou úlohou bolo zabaviť na čerstvom vzduchu dvojčičky Bauerovcov (Laramy? Jason?), kým ich rodičia v hoteli v pokoji zabalia veci a odovzdajú kľúče a presne vzaté som teraz nerobila nič iné: tieto prekliate deti sa určite čertovsky dobre bavili, lebo sa im podarilo ujsť a schovať sa. Na čerstvom vzduchu.

„Už si počula niekedy niečo o zanedbaní povinností pri dohlade na deti, onedlho expraktikantka Fanny Funkeová?“ Don oblizol zmrzlinu. „Dúfam, že si dobre poistená. Na tvojom mieste by som sa modlil, aby tí dvaja nespadli do nejakej ľadovcovej trhliny. Keď o chvíľu začne snežiť, pátracie psy už nebudú môcť zachytiť ich stopu.“

Potlačila som nutkanie zapchať si uši. Toto dieťa muselo byť diabol osobne. Podľa mojich vedomostí tu neboli žiadne ľadovcové trhliny, no sama som počula, že môj hlas znel teraz prenikavo a ustrašene. „Nechcete na rozlúčku ešte pohladkať veвериčku?“

„Na to ti neskočia.“ Don odhodil napoly zjedený kornútik do snehu. „Ach, ale nebudem taký zlý. Utekali tým smerom.“ Ukázal na nové klzisko, ktoré Jaromír a starý Stucky vykúzlili v posledných dňoch vedľa starožitného kolotoča. „Myslím, že sa chcú schovať v lyžiarni.“

Celkom hlúpa som nebola. Namiesto toho, aby som nasledovala jeho natrčený ukazovák, odhodlane som kráčala opačným smerom. A presne tak, len čo som prešla pár metrov, počula som tlmený chichot a videla som, ako sa kýve konár na obrovskej Polmesiacovej jedli, ktorú Jaromír a starý Stucky počas odvážnej lezeckej akcie v novembri omotali svetelnými reťazami. Teda Jaromír liezol, starý Stucky držal rebrík. Meno Polmesiacová jedľa dostal strom preto, lebo svetlá boli rozmiestnené iba na konároch otočených smerom k hotelu. Bolo mi povedané, že sú to tie isté svetelné reťaze ako pred tridsiatimi rokmi, ale keďže stromy za tridsať rokov narastú a reťaze nie, stačili teraz už len pre polovicu stromu. Večer preto žiarila a trblietala sa s oknami hotela opreteký iba jedna strana jedle, zatiaľ čo tmavá a pokojná strana, otočená k údoliu, splývala

s nočnou oblohou rovnako ako mesiac. Polmesiacová jedľa súčasne vymedzovala hranicu medzi udržiavanou a osvetlenou zeleňou a nedotknutou prírodou. Čo však teraz, keď všetko ležalo pod hrubou snehovou pokrývkou, aj tak nehralo žiadnu rolu.

Ten strom bol naozaj perfektnou skrýšou, keď mal niekto len meter dvadsať. Konáre sa ako vejár rozprestierali až po zem, pod nimi bola pravdepodobne mäkká a suchá posteľ z machu a jedľového ihličia, ku ktorej sa sneh nemohol dostať.

Aby som deti nevyplašila, nešla som rovno k nim, ale približovala som sa nenápadným oblúkom. „Tieto superchyté bauerovské dvojčičky sa vedia fakt výborne schovať,“ vyhlásila som z plného hrdla. „Aké hlúpe, že ich nemôžem nájsť a ukázať im to obrovské prekvapenie, ktoré pre nich mám. A to sa netýka len veвериčky...“

Pod jedľou sa ozvalo šuškanie. Nemohla som si odpustiť úškrn.

No moja radosť netrvala dlho.

„Nenechajte sa prekabátiť, Jayden a Ash Bauerovci z Limburgu na rieke Lahn!“ zvolal Don rovno za mnou. Opustil svoje miesto na sánkach na drevo, aby mi ďalej strpčoval život. „Nemá pre vás žiadne prekvapenie. A už vôbec nie veвериčku! Chce vás chytiť a potom musíte odcestovať so svojimi rodičmi domov, a bude po zábave! Radšej zdrhnite!“

„Jayden a Ash sú takí múdri, že nikdy nebudú počúvať hlúpeho Dona,“ povedala som s nádejou, no deti už vyliezli spod jedle a s hulákaním a smiechom bežali cez parkovisko. Don uznanlivo zatlieskal. Neostávalo mi nič iné, len sa tiež rozbehnúť. Moji chránenci však bohužiaľ utekali nesprávnym smerom, preč od hotela dolu k ceste. Šikovne preskočili bariéru zo

špinavého snehu a ľadu, ktorú vytvoril snežný pluh, prešli cez cestu a na druhej strane opäť preliezli cez snežnú stenu.

„Nie! To je nebezpečné!“ vykrikla som, kým som sa škriabala za nimi. Skutočne to bolo nebezpečné. Cesta síce nebola veľmi frekventovaná, lebo sa končila tu hore pri hoteli, no ako lesklá čierna stuha sa hadila v dobrodružných serpentínach dolu do údolia a bola dosť strmá. Ešte strmší bol svah obrastený smrekmi, po ktorom sa tiahla nahor a po ktorom sa deti teraz s hlasným smiechom začali šmýkať dolu. Ako malé bystré opičky sa pridržiavali nízko visiacych konárov a bleskovo rúčkovali dolu kopcom. Na rozdiel od nich dvoch ma snehová pokrývka, ktorá sa viackrát roztopila a znova zamrzla, nedokázala uniesť a s praskaním som pri každom kroku zapadla minimálne po kolena. Bolo to, akoby som sa pokúšala prebehnúť po karamelovej kôrke krivo stojacej misky plnej plnej crème brûlée.

„Zostaňte stáť,“ zvolala som zúfalo. „Prosím!“

„Prosím, kosím, lilovosím, lilorína, nína, nosím!“ vykrikovali dvojčky veselo. Don mal pravdu. Nevyžarovala som vôbec žiadnu autoritu.

Deti sa vyštverali cez ďalšiu serpentínu a opäť prešli cez cestu.

„Teraz by ste už mali fakt zastať!“ Rýchlo som vytiahla nohu z mimoriadne hlbokkej diery a skúšala som robiť väčšie kroky. „Žijú tu... medvede!“

„Medvede, na mede, lilopede, lilorína, nína, juj...“ Jeden z chlapcov spadol, vo švungu sa šmykol po zadku k najbližšiemu stromu a išiel sa popukať od smiechu. Jeho bratovi to prišlo také smiešne, že si tiež sadol a skúsil prekonať tú vzdialenosť na zadku.

„Nerobte to!“ skríkla som vyplašene, lebo už som ich videla, ako sa nezadržateľnou rýchlosťou kľžu dolu strmým svahom, až kým si buď nezlomia väzy na kmeni stromu, alebo ich nezachytí na ceste auto. Namýšľala som si, že počujem motor, a zdvojnásobila som svoje úsilie predať sa dopredu. Pritom som sama stratila rovnováhu, pristála som na bruchu v snehu a hneď som sa premenila na ľudské boby. Prenesenie váhy a hladký povrch môjho kabáta sa postarali o to, že som letela dolu svahom po snehu a ani moje vystreté ruky, ani moje vrieskanie – niečo neoriginálne ako „Niiiiiiiiieeeeeeeeeee!“ – ma nemohli zastaviť. Presvišťala som popri dvojičkách, preválila som sa cez ďalší val snehu a pristála rovno na vozovke. Všetko sa to zbehlo tak rýchlo, že som si v duchu ani nestihla premietnuť svoj život v pestrých obrazoch.

Deti tiež bleskurýchle preleteli cez val a padli rovno na mňa. Podľa ich roztopašného smiechu sa dalo usudzovať, že si neublížili. U seba som si tým nebola taká istá. Skôr než som si mohla overiť, či ešte žijem, počula som škripať brzdy. A krátko nato rozrušený hlas: „Preskočilo vám? Takmer som vás prešiel!“

Odsunula som jednu detskú nohu zo svojej tváre a pokúsila som sa nadvihnúť hlavu.

Len asi meter od nás sa nachádzal nárazník auta. Bolo to malé tmavozelené vozidlo s zürišskou poznávacou značkou. Dvere na aute boli dokorán rozcapené a vodič, chlapec nie oveľa starší odo mňa, stál priamo pred nami. Vyzeral na smrť vydesený, čo som vedela absolútne pochopiť.

Od ľaku som začala navyše drkotať zubami. To bolo naozaj hrozne tesné.

„Je niekto zranený?“ spýtal sa chlapec.

Pozviechala som sa a prekvapilo ma, že to fungovalo. Pristátie bolo síce tvrdé, no podšitý kabát a hrubé rukavice ma ochránili pred odreninami a horšími vecami. „Myslím, že nie,“ povedala som a rýchlo som podrobila prehliadke aj dvojčky. Žiadna krv, nijaké vyvrtnuté končatiny, očné zuby im chýbali už predtým, len žiariace oči a červené líca. Takto vyzerali šťastné deti.

„Ešte raz!“ zvolali. „Bolo to super!“

Pre istotu som ich zdrapla za kapucne stále snehobielych vetroviiek.

„To bolo totálne ľahkovážne a nebezpečné,“ nadával chlapec. „Mohli ste byť už mŕtvi.“

Preboha, áno. „To máš úplnú pravdu,“ precedila som pomedzi drkotajúce zuby. „Je mi to fakt ľúto. Lenže keď sa raz človek začne šmýkať po svahu, je jednoducho nemožné znova...“

„A ja by som bol na vine,“ skočil mi do reči chlapec. Vôbec ma nepočúval a jednoznačne hovoril skôr sám so sebou ako so mnou. Zamračene civel pomimo nás do prázdna. „Bol by súdny proces, v ktorom by všetci svedkovia boli mŕtvi, asi by som musel ísť do väzenia, vzali by mi vodičák a môj otec...“ Zachvel sa a odmlčal.

Odkiaľala som si. „A preto by sme sa mali jednoducho tešiť, že všetci žijeme!“ Keďže drkotanie zubov poľavilo, odvážila som sa usmiať. Rada by som mu položila ruku na plece, aby som ho prebudila z jeho pochmúrnej vízie paralelného sveta, no neodvážila som sa pustiť deti. „Ako som povedala, je mi hrozne ľúto, že sme ti nahnali taký strach. Bol by si taký milý a odviezol nás autom k hotelu? Aj ty tam ideš, či nie?“ Samozrejme, že ide, tu hore predsa nič iné nie je. Pravdepodobne je

to jedna z dodatočných pomocných síl pre obsluhu, ktoré hotel najal do reštaurácie počas vianočných prázdnin.

„Vy ste hostia z Nemecka?“

„Hej, vej, kadesej, kadesila, lala, lej,“ povedal Ash. Alebo to možno bol aj Jayden. Vyzerali absolútne identicky. Chlapec prikývol, akoby to všetko vysvetľovalo. Otvoril obom drobcom zadné dvere. Kapucne som pre istotu pustila, až keď boli pripútaní.

„Tak! To by sme mali.“ S úľavou som zabuchla dvere a vďačne som sa usmiala na chlapca. „Detská poistka! Najlepší vynález od čias kníhtlače.“

„Tvoji bratia asi radi utekajú, však?“

„Och, to vôbec nie sú moji bratia. Ja nie som hotelový hosť, ale praktikantka a dnes je môj prvý deň v úlohe opatrovateľky.“ Zasmiala som sa. „Nie najlepší prvý deň, ako si si už istotne všimol. Ja a deti – to nie je dobrá kombinácia. Ak mám byť úprimná, dokonca aj v práci sa mi páčilo viac, hoci som sa hneď v prvý deň popálila na mangli. A podarilo sa mi zničiť aj jeden obrúsok s monogramom.“ Zvyčajne som nebývala pri cudzích ľuďoch taká zhovorčivá, to musel spôsobiť šok a čistá radosť z toho, že sme ešte medzi živými. Okrem toho mal ten chlapec veľmi dôveryhodnú tvár. „Len nikomu nepovedz, že tie deti takmer zrazilo auto pod mojím dohľadom, dobre? Inak by ma hneď vyhodili.“ Stiahla som si rukavicu a vystrela som k nemu ruku. „Mimochodom, ja som Fanny. Fanny Funkeová.“ Nechýbalo veľa a bola by som dodala „z Achimu pri Brémach, ktorá nedokončila školu“, taký veľký vplyv mal na mňa Don Burkhardt junior.

„Ben.“ Chlapec chytil moju ruku a potriasol ňou. Pri prúde slov, ktoré som chrlila, sa zjavne trochu uvoľnil, lebo sa teraz usmial. „Ben Montfort.“

„Ach, aké podarené,“ poznamenala som. „Majitelia hotela sa tiež volajú Montfortovci. Roman a Rudolf Montfortovci. Sú to bratia...“

Och preboha. Och. Preboha. Zdesene som naňho civela. „Prosím, prosím, povedz, že nie si ich príbuzný.“

Ben ľúostivo nadvihol plecia. „Je mi to ľúto,“ odvetil.

Aj mne to bolo ľúto. Alebo lepšie povedané: ľutovala som samu seba. A to veľmi. Akoby nebolo dosť zlé už to, že som sa s dvomi škôlkarmi, ktorých zverili do mojej starostlivosti, zošmykla na cestu, nie, samozrejme, to musel byť práve syn majiteľa hotela, ktorý nás len o vlások neprešiel autom.

Kým som sklúčene obišla auto, aby som si sadla na miesto spolujazdca, ešte raz som si pripomenula svoj príval slov. Dobré, na striebornom podnose som mu naservírovala hneď dva dôvody na prepustenie v bielych kapucniach spolu s jedným zničeným obrúskom s monogramom, no mohlo to byť aj horšie. Keby som napríklad povedala: „Montfort – ako majiteľ hotela? Rudolf a Roman, alebo ako ich volám ja: zhrbený Rudi a prchký Roman.“

Na sedadle spolujazdca ležalo papierové vrecúško plné mrkviev, ktoré som si položila na kolená, skôr než som si sadla.

Ben musel byť syn prchkého Romana, staršieho z bratov. Vedela som, že má syna z prvého manželstva, ktorý žije so svojou matkou v Zürichu, no predstavovala som si skôr malého chlapca, nie takmer dospelého muža. Zhrbený Rudi

nemal nijakú rodinu, býval celkom sám v malom apartmáne pod strechou na piatom poschodí hotela. Denisa z recepcie mi rozprávala, že sa o ňom vie, že v mladosti za tragických okolností stratil svoju veľkú lásku a odvtedy žije ako mních. Aké tragické okolnosti to boli, to Denisa, žiaľ, nevedela, ale ten príbeh pasoval k Rudiho chabému, dopredu naklonenému držaniu tela a jeho smutnému pohľadu. No vždy priateľsky prikyvoval, keď ho človek stretol, a každému venoval melancholický úsmev.

Na rozdiel od neho bol úsmev jeho brata Romana rezervovaný výlučne pre hotelových hostí, zamestnancov si v najlepšom prípade totálne nevšimával, v najhoršom prípade ich znosil pod čiernu zem, niekedy absolútne bezdôvodne. Doteraz ma vždy usilovne ignoroval, už od septembra som sa obávala dňa, keď sa stanem obeťou jedného z jeho záchvatov zúrivosti.

Ten deň asi nadišiel dnes. Keď Roman Montfort dokázal štvrthodinu vrieskať na človeka pre fľak od zubnej pasty na pracovnej uniforme a prepustiť zamestnanca preto, lebo hádzal na zem pri zadných dverách ohorky, čo urobí s niekým, kto vrhá deti hostí pred idúce auto jeho syna?

Kým Ben štartoval motor, z boku som si ho prezerala. Určitá rodinná podobnosť sa nedala poprieť, mal modré oči, vysoké čelo, výrazný nos, energickú bradu, hnedé vlasy – presne ako jeho otec. Len v mladšom vydaní. A milšom. Dokonca aj z profilu pôsobila jeho tvár dôveryhodne.

Napriek tomu – alebo práve preto – však musím byť opatrná. Musím sa vyvarovať toho, že ho budem považovať za neškodného len pre jeho milú tvár. Ešte vždy na mňa môže žalovať svojmu otcovi. Jablko väčšinou nepadá ďaleko od stromu...

Možno zabudne na to, čo sa práve stalo, keď s ním nadviažem veselý rozhovor. Zašuchotala som vreckom s mrkvami. „Veľmi prezieravé, že vieš so sebou zopár nosov na snehuliakov. Keďže má dnes večer zase snežiť.“

Promptne sa znova zasmial. „Snehuliacke nosy sú pre Hrivku a Sivku.“

Ach panebože, pri ňom fakt nebolo jednoduché zostať opatrná a nedôverčivá. Dokonca mal rád zvieratá!

„Hrivka“ a „Sivka“ boli hotelové kone, prítulné chladnokrvníky plemena norik, ktoré sa celými menami volali „Hnedá hriva“ a „Sivá vesta“. V letných mesiacoch cválali s vejúcimi bujnými hrivami po horských lúkach a ako klišéovitá alpská dekorácia kradli šou hebkým kravám so zvoncami. V zime (údajne s nadšením) ťahali staromódne sane, ktoré starý Stucky vypoľíroval pre hostí, len sa tak leskli. Stále som dúfala, že súčasťou praxe je aj práca v konskej stajni, lebo Hnedá hriva a Sivá vesta boli tie najpriateľskejšie kone, aké som doteraz spoznala.

„Och, tie sa budú tešiť,“ poznamenala som. „Starý Stucky im naordinoval diétu, lebo sa údajne v stajni príliš zaguľatili.“ Na tom som mala pravdepodobne svoj podiel viny aj ja, lebo som im sem-tam zanesla banány, ktoré majú veľmi rady. A teraz mali rady tiež mňa. Vždy veselo fŕkali, len čo som vošla do stajne a cítila som sa mizerne, keď som pre ne nič nemala. „Pritom sa v najbližších týždňoch dost' narobia, monsieur Rocher už zaznamenal kopy rezervácií jazdy na saniach.“

„A ťahať sa vždy nechávajú tí najtučnejší ľudia.“ Ben si vzdychol. „Keď som bol malý, len veľmi ťažko som to znášal, najradšej by som bol tie sane tlačil.“ Riadil auto hore serpentí-

nami tak pomaly, že dvojčičky na zadnom sedadle volali: „Prí-
daj, vydaj, kameridaj, kamerila, lala, kydaj!“ a potom dali s chi-
chotom hlavy dokopy.

„Takže ideš navštíviť svojho otca?“ pokračovala som tro-
chu smelšie. „Pokiaľ viem, dnes tu vôbec nie je.“ Roman
Montfort nebyval v hoteli, ale – to som sa tiež dozvedela od
Denisy – so svojou priateľkou v Sione, vzdialenom asi trištvr-
te hodiny autom. Keďže nemal pevný pracovný čas, človek
nikdy nevedel, či a kedy sa objaví v Oblačnom zámku a ako
dlho sa zdrží. Dnes som ho v každom prípade nevidela. Ďal-
ší dôvod na vďačnosť: mohla som padnúť pod auto aj *jemu*.

„To nič. Budem tu celé prázdniny,“ povedal Ben.

„Tu? Hádam nie v hoteli!“ vytresla som.

„Deň-noc.“ Krátko sa na mňa z boku pozrel. „Máš niečo
proti?“

Nie, isteže nie. Len som si kládla otázku, kde bude spať.
Žeby u svojho strýka? Cez prázdniny bol hotel beznádejne
obsadený, každá z tridsiatich piatich izieb a všetky apartmá-
ny boli až po poslednú posteľ obsadené, do 212 a 213 sme
dokonca priniesli aj prístelky. A aj miesta na spanie v uby-
tovacej časti pre personál boli všetky zaplnené pomocnými
silami.

„Máš v hoteli svoju izbu?“ zisťovala som opatrne.

Ben sa zasmial. „Hej, jasné, rezervoval som si Vojvodkynin
apartmán,“ povedal posmešne. „Nerob si starosti, doteraz sa
vždy pre mňa našlo miesto na spanie. Napokon, neprišiel som
sem spať, ale pracovať, ako by povedal môj otec.“

„Pracovať?“ zopakovala som.

„Hej, pracovať, predstav si.“ Ben znel trochu podráždené.
„Počas prázdnin. Ako vždy. Toto sú moje posledné vianočné

prázdniny pred maturitou. Všetci ostatní smú vyspávať a oslavovať a rodičia ich budú rozmaznávať, len ja budem vstávať každý deň o pol šiestej a ešte za to ani nedostanem peniaze.“

„Hovor mi dačo,“ zamrmlala som, no Ben sa tak rozohnil, že ma vôbec nepočul.

„Ty si tu ako praktikantka možno na rok, ale ja som niečo ako celoživotný praktikant. Strýko Rudolf naplánoval, že budem zastupovať Denisu na recepcii, rovnako však môžem chlórovať bazén alebo prezliekať posteľ. A aj mangle viem obsluhovať, dokonca tučnú Trullu.“

„Och,“ povedala som obdivne. Tučná Trulla mala valce s priemerom meter šesťdesiat a spolu s unavenou Bertou, práčkou z minulého storočia, v ktorej by mohla bývať malá rodina, patrila k posvätným predmetom práčovne. „Potom ti Pavel naozaj veľmi dôveruje.“

„Veru áno.“ Ben sa hrdo usmial a teraz mi bol syn prchkého Romana definitívne sympatický. Zachvátil ma príjemný pocit spriaznenosti. Keď je Pavlov priateľ, potom je aj mojím priateľom.

Pavel bol pánom práčok, sušičiek, mangľov a skladacích strojov v hotelovom suteréne. Obrovský svalnatý bradatý plešivec s rukami potetovanými lebkami, hadmi a pentagramami, ktorého si človek ľahko mohol predstaviť ako vyhadzovača v pochybnom satanistickom nočnom klube. V každom prípade len dovedty, kým ho nevidel oduševnene žehliť pracovné uniformy chyžných a nepočul popritom spievať „Ave Maria“. Pavel mal prekrásny jasný barytón a jeho kantáty a operné árie boli legendárne. Dalo sa buď počúvať, alebo spievať s ním. (Tu sa moja abonentka do opery, ktorú mi zvykli darovať starí rodičia na narodeniny, konečne ukázala

ako užitočná.) Na konci môjho pôsobenia v práci sme mali dosť dobre nacvičený duet Papagena a Paminy z Mozartovej Čarovnej flauty, za sprievodu žmýkania šiestich práčok. Aj keď Pavel namiesto „cítiť sladké vášne je prvá povinnosť žien“ spieval svojou lámanou nemčinou vždy „cítiť sladké višne je prv podivnosti tieň“, čo som ja osobne považovala za krajšie, záhadnejšie a hlbokomyseľnejšie.

Ben vybral poslednú zákrutu trochu väčším švungom a opusťili sme tienistý les. Pred nami, na planine zaliatej obedňajším slnkom, stál Oblačný zámok v celej svojej kráse s nespočtým množstvom vysokých okien, veží, kamenných rím a balustrád. Pri tomto pohľade som sa musela krátko nadýchnuť a mala som dojem, že aj Ben. No ten mal možno na hlboký povzdych aj iné dôvody.

Prešiel popri vjazde do podzemnej garáže a namiesto toho, aby pokračoval po príjazdovej ceste zatáčajúcej k priechliu, zastal na predsunutom parkovisku. „Môžem vás, samozrejme, zaviezť až pred otáčacie dvere.“ Zaškeril sa na mňa.

Úškrn som mu opätovala. „Veľmi milé, ale odtiaľto pôjde pešo, všakže, chlapci?“

„Tam vpredu je hlúpy Don.“ Dvojičky ukázali na Dona Burkhardta juniora, ktorý stál s prekríženými rukami pred Polmesiacovou jedľou a zrejme na niekoho čakal.

Na nás, aby som bola presná.

Zastonala som. „Naňho môžete pokojne vyplaziť jazyk,“ povedala som a dvojičky to hneď aj splnili na jednotku. Trochu pri tom pooblizovali okná Benovho auta.

„Tvoje pedagogické metódy sú fakt skvelé.“ Ben prižmúril oči, aby si Dona lepšie prezrel. „Nie je to ten malý psychopat od Burkhardtovcov?“

„Presne ten.“

Don nás zbadal a pomaly sa približoval.

„Sú tu už takmer tri týždne, lebo ich vila v Berne sa re-
novuje. Celý čas sa pýtam, ako sa im podarilo ospravedlniť
dieťa zo školy na taký dlhý čas. V Nemecku by to nebolo
také ľahké.“

Ben pokrčil plecami. „Starý Burkhardt pravdepodobne
podplatil riaditeľa. A keď to nestačí, jednoducho si kúpi celú
školu. Kупuje predsa všetko, čo mu príde do cesty.“

Znelo to trochu trpké a ja by som sa rada vypytovala ďa-
lej, no deti sa už odpásali a vystupovali z auta. Rýchlo som
vyskočila za nimi a inštinktívne som schmatla ich biele ka-
pucne. „Mimochodom, na Don sa rýmuje slon a klon,“ po-
radila som im.

Počula som, ako sa Ben hlasno rozosmial. „Ty máš fakt
extrémne rada deti.“

Ešte raz som vopchala hlavu do auta. „Zato to však viem
s unavenou Bertou. Opýtaj sa Pavla!“ Znova by som rada Be-
novi potriasla rukou, ale prsty som mala zaborené do kapuc-
ní, preto som iba stíšila hlas a vážne povedala: „Veľká vďaka.
Za to, že si nás neprešiel. A za to, že na mňa nebudeš žalo-
vať.“

Chvíľku hľadel aj on rovnako vážne na mňa. „To sa nerobí
medzi nami praktikantmi,“ odvetil.

Rozžiarila som sa. Vedela som to: ten, komu Pavel zverí
tučnú Trullu, jednoducho nemôže byť zlý človek.

„Som rada, že si milý, hoci...“ začala som, no potom som
sa zasekla. Napriek sympatiám bolo možno ešte trochu pri-
skoro mu povedať, aká som rada, že zjavne nie je taký hroz-
ne protivný, ako jeho otec. „... sme ti predtým nahnali taký

strach,“ dokončila som trochu nepresvedčivo vetu a zabuchla som dvere.

„Ach, pozrime sa. Fanny Funkeová z Achimu pri Brémach hádam neprepravovala deti, na ktoré mala dávať pozor, bez sedačky v rachotine nejakého neznámeho?“ Don medzi tým prišiel k nám. Hľadel za Benovým autom, ktoré zabočilo na cestu vedúcu k stajniam. Očividne chcel Ben ešte rýchlo odovzdať mrkvy.

Don sa obrátil. „Ktovie, či by sa to páčilo pánovi a pani Bauerovým z Limburgu na rieke Lahn. Opýtaš sa ich ty alebo to mám urobiť ja? Práve totiž prichádzajú.“

So škodoradostným úškrnom ukázal na snehobiely mercedes Bauerovcov, ktorý v tom momente vošiel na parkovisko a zastal vedľa nás. Pani Bauerová vystúpila a v dobrej nálade mávala kabelkou Dolce & Gabbana. „Haló! Tak tu ste, moje malé snehové vločky. To je perfektne načasované. Dobré ste sa bavili s tou milou opatrovatelkou?“

„Kdeže milou opatrovatelkou! Buďte radi, že tí dvaja vôbec ešte žijú,“ povedal Don, no pani Bauerová ho nemohla počuť, lebo jeden z chlapcov hlasno zaškriekal „Don, slon, kaderon, kaderika, raka, klon!“ a ten druhý kričal: „Podme ešte raaaaaaz!“

Vystúpil aj pán Bauer a žoviálne mi vopchal do ruky poskladanú bankovku. „Veľká vďaka, že ste sa tak dobre postarali o našich malých nezbedníkov.“

„Hahaha,“ smial sa Don. „To je, ako keby ste ďakovali žralokovi, že niekomu odhryzol len malý prst a nie hneď celú nohu.“

Pán Bauer si ho našťastie vôbec nevšímal, lebo sa mu na nohy zavesili jeho synovia a blábotali niečo o megastrmej superšmyklávke.

„Veľmi rada som to urobila,“ uistila som ho a v tom okamihu som to dokonca myslela aj vážne. S dojatím som sa prizerala, ako – dokelu, ako sa to volajú? – nastúpili s rodičmi do auta a s mávaním odišli.

Keď zmizli za prvou zákrutou vedúcou do údolia, Don si sklamane vzdychol. „Mimochodom, máš vo vlasoch šušku, Fanny Funkeová, a to vyzerá riadne bláznivo,“ povedal.

Donútila som sa nesiahnuť si do vlasov a namiesto toho som rozbila bankovku, ktorú mi dal pán Bauer. Bolo to sto švajčiarskych frankov. Zalapala som po vzduchu.

„To nemôže byť pravda,“ povedal Don.

Ale môže. Ha! „Tak zle sa môj prvý deň v úlohe najhoršej opatrovateľky na svete predsa len neskončil.“ Hoci som vedela, že je hlúpe vychutnať si tento krátky okamih víťazstva takto, nemohla som odolať a jemne som pohladila Dona po cestičke vo vlasoch. „Čo myslíš, malý Donni?“

Don krátko stisol pery (dokonca aj pri tom vyzeral rozkošne), potom sa usmial. „Prázdniny sa našťastie iba začínajú,“ odvetil a šušlal ešte trochu viac ako zvyčajne. Hoci som sa tomu bránila, pocítila som, ako mi na rukách naskakuje husia koža. Donov úsmev sa rozšíril. „Vieš čo? Poviem svojim rodičom, že aj ja potrebujem, aby sa mi od zajtra trochu venovala opatrovateľka. Určite sa budeme hrať super hry.“ A s mimoriadne dobrosrdečným pohľadom vlhkých hnedých srnčích očí pokračoval: „Mám neklamný pocit, že počas nasledujúcich dní zažiješ ešte zopár neradostných chvíľ, Fanny Funkeová.“

Bohužiaľ, ako na potvoru som mala aj ja ten istý pocit.

Cez lyžiareň som sa vkradla do hotela a po zadných scho-
diskách som smerovala nahor k svojej izbe v nádeji, že ne-
stretnem nikoho, kto by kritizoval môj rozstrapatený výzor.
Najmenej som túžila po tom, aby ma takto pristihla slečna
Müllerová. Staromódne oslovenie „slečna“ sa vôbec nehodilo
k jej imponujúcemu štíhlemu a bezchybnému zjavu, a keďže
mala len niečo po štyridsiatke, bola ešte príliš mladá na to,
aby si pamätala časy, keď smel človek nevydaté ženy beztre-
stne volať „slečna“. Napriek tomu dôrazne trvala na tomto oslo-
vení a to, čo by vlastne malo znieť posmešne a neemancipo-
vane, pôsobilo zastrašujúco a vyvolávalo rešpekt. Asociáciám
so „slečnou Rottenmeierovou“ z Heidi sa nedalo vyhnúť, bola
rovnako neoblomná.

Raz ma poslala naspäť do umyvárne iba preto, lebo gu-
mičky na mojich copoch mali rôznu farbu.

„Tu nie sme predsa u hotentotov,“ povedala mi pohorše-
ným tónom. „Čo si pomyslia hostia? Toto je vážny hotel.“

Hoci som nevedela, kto alebo čo boli vlastne hotentoti,
od hanby som sa takmer prepadla pod zem, a aby som česť

a povest' hotela nikdy viac neohrozila, okamžite som vyradila všetky gumičky okrem čiernych.

Jednu som musela stratiť počas šmykľavkového dobrodružstva, môj upravený chvost sa rozpadol a zamotané vlasy plné smrekového ihličia mi padali na plecía. Nemusela som sa pozrieť do zrkadla, aby som zistila, že dokonca aj hotentoti by pri pohľade na mňa karhavo mľaskli jazykom.

Mala som však šťastie. Cestou som stretla iba Zakázanú mačku, ktorá sa vyvalila na podlahe predo mnou, aby som ju poškrabkala na bruchu. Zakázaná mačka sa tak volala preto, lebo tu vlastne vôbec nesmela byť. Domáce zvieratá boli v hoteli všeobecne zakázané, ale keďže Roman Montfort neznášal mačky, tak tie boli mimoriadne zakázané. Nikto nevedel, odkiaľ sa Zakázaná mačka vzala, monsieur Rocher, concierge, ktorý poznal všetky tajomstvá hotela, rozhodne tvrdil, že tu bola vždy. A tak sa aj správala: akoby jej patrila celý hotel. No ona sama očividne nepatrila nikomu. Do kuchyne si chodila po žrádlo, a keď chcela pohladkať, tak ako teraz, niekoho si našla. Inak zvykla dekoratívne posedávať alebo polihovať na parapetoch, schodoch a v kreslách a idylicky splynúť s okolím. Hoci sa pohybovala voľne po budove a na spanie vyhľadávala mimoriadne exponované miesta, Roman Montfort ju na počudovanie ešte nikdy nezahliadol. Niekedy som s údivom sledovala, ako sa len o pár sekúnd míňali, ako keby Zakázaná mačka presne vedela, kedy sa majiteľ hotela zjaví a ona sa bude musieť pokojne vzdialiť. Keďže sa ho sem-tam hostia pýtali na peknú hnedoryšavú pruhovanú mačku, ktorú údajne hladkali na treťom poschodí alebo videli spať na koncertnom krídle v plesovej sále, Roman Montfort vtedy vždy nadobudol podozrenie, že niekto z personálu

by mohol porušovať jeho zákaz a tajne chovať mačku. Potom neohlásene kontroloval ubytováciu časť pre personál a vyhrážal sa tomu, kto by sa odvážil nerešpektovať zákaz mačiek, „niečím omnoho horším ako len prepustením“. (Špekulácie o tom, čo by to mohlo byť, sa značne rozchádzali.) No keďže v hoteli ešte nikdy žiadnu mačku nevidel, určite sa cítil aj trochu paranoidne. Ja by som na jeho mieste rozhodne verila tomu, že moji vlastní ľudia nechávajú všade atrapy mačiek, aby ma zlostili a privádzali do šialenstva. Tak či onak bolo skutočným zázrakom, že počas všetkých tých rokov ešte nikto z personálu neudal Zakázanú mačku šéfovi, ktorý by ho za to určite povýšil.

Po krátkej hladkacej prestávke som sa tajnými cestičkami dostala k izbám pre personál v južnom krídle bez toho, aby som natrafila na slečnu Müllerovú.

Tajných cestičiek a zadných schodísk, dokonca skrytých výťahov bolo v Oblačnom zámku požehnané, potrebovala som týždne na to, aby som ich objavila. Hoci som sa tu už dobre vyzнала, bola som si istá, že je tu ešte mnoho neprebádaných končín, predovšetkým v suteréne, ktorý bol vstavaný hlboko do skaly ako viacposchodový labyrint. Vytrvalo tu kolovala legenda, že v hoteli straší, a ja som bola veľmi náchylná tomu veriť. S nadšením som si vypočula každý strašidelný príbeh. Okrem pochybného „chorského dúcha“, ktorého videl starý Stucky vždy vtedy, keď to prehnal s domácou hruškovitou svojho švagra, tu bola Biela dáma, ktorá sa vraj po nociach vznáša po budove a štrngá lustrami počas hľadania spriaznenej duše. Biela dáma bola podľa legendy hotelový hosť, nešťastne vydatá mladá žena, ktorá so zlomeným srdcom vyskočila z najvyššieho okna veže. A potom nasledo-

vali dve verzie: jedna tvrdila, že Biela dáma nájde pokoj len vtedy, keď sa jej podarí zlákať jednu nešťastnú dušu k tomu, aby tiež skočila z veže. Podľa druhej (značne sympatickejšej) verzie chce iba človeku pomôcť osušiť slzy preliate z nešťastnej lásky. Lebo žiadny muž nie je hoden toho, aby žena kvôli nemu vyskočila z okna.

Denisa z recepcie mi svätosväte prisahala, že sa raz pohádala so svojím priateľom a potom uprostred noci videla, ako sa niečo priesvitné a biele vznášalo cez foyer a zakývalo jej. No priznala, že na chvíľku zadriemala, keď sa to stalo. Ostatní iba poznali niekoho, kto poznal kohosi, kto už raz Bielu dámu stretol.

Iba monsieur Rocher, concierge, tvrdil, že tá legenda je číročistý nezmysel a že ešte nikdy nikto v tomto hoteli nevyskočil z okna vo veži alebo z iného okna, je jedno z akých príčin.

Pravdepodobne mal pravdu – monsieur Rocher mával skoro vždy pravdu –, no napriek tomu to bola škoda. Omnoho radšej by som sa stretla so skutočným duchom ako s mnohými ľuďmi z nášho personálu.

Chodba v ubytovacej časti pre personál bola ľudoprázdna. Spokojne som za sebou zavrela dvere s nápisom „Privée“, „Iba pre personál“ a „Prechod zakázaný“ a náhlila som sa k svojej izbe. Mala som oficiálnu trojhodinovú prestávku, kým sa mi o šiestej nezačne večerná zmena vo wellness. Keď som sa poponáhľala s prezliekaním, stíhala som zaniest Pavlovi do práčovne jeho obľúbenú jablkovo-škoricovú tortu a vrátiť sa včas do foyeru, aby som si vypila s monsieurom Rocherom v concierge lóži popoludňajšiu kávu a dozvedela sa čo najviac o prichádzajúcich hosťoch. Snažila som sa stráviť svoju

pauzu pri ňom, kedykoľvek to šlo, lebo nielenže ma zásoboval úchvatnými anekdotami a užitočnými informáciami, ale mi tiež dodával sebadôveru a dobrú náladu – netuším, ako sa mu to vždy podarilo. Monsieur Rocher bol pre mňa niečo ako duša Oblačného zámku. Hneď v môj prvý deň ma utešoval, ošetroval mi popálenú ruku a uistoval ma, že nie som žiadny babrák a že zo mňa a Pavla sa čoskoro stanú najlepší priatelia. Je jedno, čo povedal svojím tichým, jemným hlasom, človek mu jednoducho musel veriť. A z jeho neveriteľných znalostí o hoteli a o hosťoch som vždy rada profitovala.

Najviac zvedavosti vo mne vzbudzoval starý britský herec (pri ktorého mene všetci okrem mňa volali „ach ten!“) a rodina textilného magnáta z Južnej Karolíny, pre ktorú sme pripravili šesť izieb a apartmánov s dokopy šesťnástimi posteľami (dokonca sedemnástimi, ak k nim prirátame aj detskú posteľku na čísle 210). Okrem toho chcela už dnes pricestovať slávna niekdajšia zlatá medailistka v krasokorčuľovaní, ktorá mala moderovať silvestrovský ples. Bola v Château Janvier prvý raz a trvala na tom, že si prinesie aj svojich dvoch trpasličích pudlíkov.

„Ach, tak tu si, prakti!“ Moja radosť netrvala dlho. Síce to nebola slečna Müllerová, ktorá zrazu vytrielila z umyvárne a zatarasila mi cestu, skôr než som stihla dôjsť k dverám svojej izby, no stretnúť Hortensiu bolo takmer rovnako zlé. Ak nie ešte horšie. Bola tu síce len dva dni, no očividne sa už od prvej minúty rozhodla, že ma z nejakého dôvodu bude nenávidieť. Ona a jej tri priateľky Camilla, Ava a Zabudla-som-tvoje-meno boli študentky hotelovej školy v Lausanne, ktoré angažovala slečna Müllerová ako posily pre svoj etážový servis. Doteraz sa mi nepodarilo zistiť, či ich práca tu bola súčasťou

hodnotenia štúdia alebo ich jednoducho za tento prázdninový džob dobre platili – v každom prípade si mysleli, že sú v hierarchii omnoho vyššie ako praktikantka a že majú právo ma komandovať a odstrkovať.

„Vidíš to, prakti?“ Hortensia mi strčila pod nos medenočervený vlas. „Ten som práve našla v umývadle. A je to hnus.“ Podľa toho, ako to slovo práve vyslovila, písala ho s CH na začiatku a niekoľkými S na konci. „Už to je dosť zlé, že musíme bývať v tejto príšernej starej búde v neúnosných podmienkach! Keď sa chceš aj naďalej s nami deliť o tie predpotopné umyvárne, potom láskavo za sebou uprac! Rozumela si?“

Krátko som preglgla. Keďže tu nikto iný nemal dlhé červené vlasy, musel byť naozaj môj. Vlasy v umývadle sa nepáčili ani mne, a preto som vždy dávala pozor, aby som žiadne po sebe nenechala. No existoval dôvod, prečo sa mi to tentoraz nepodarilo.

Zhlboka som sa nadýchla. „Spomínaš si ešte na to, že ste ma ráno vyhodili z umyvárne, aby ste si všetky štyri mohli vedľa seba čistiť zuby? Preto som nemala šancu...“

„Blablabla! Už nikdy viac nechcem po tebe odstraňovať niečo také hnusné, rozumela si, ty šlapka?“ Hortensia si otriasla z prstov vlas a s odporom si ma premeriavala. „Preboha, to máš vo vlasoch jedľové ihličie?“

Ešte raz som preglgla. To bolo po prvý raz, čo ma niekto nazval „šlapkou“ a myslel to vážne, a to ma na chvíľku vyviedlo z miery. Pre situácie, keď človek nevedel ako ďalej, sme si s mojou priateľkou Deliou vymysleli hru, ktorá sa volala „Čo by urobil Ježiš?“, pričom namiesto Ježiša – túto hru sme vymysleli počas jednej veľmi nudnej hodiny náboženstva – sa

dala dosadiť hocijaká iná osobnosť. Ako praktický vzor bol Ježiš nedosiahnuteľný nielen preto, že vedel chodiť po vode a premeniť ju na víno. On na mojom mieste by sa jednoducho dotkol Hortensie a spontánne ju uzdravil z jej arogantnej podlosti. Samozrejme, mohla som to vyskúšať, určite by si išla oči vyocíť, keby som jej položila na hlavu ruku a zamrmlala niečo ako „Vystúp z nej, démon!“ . No potom by mi asi jednu strelila. A musela by som jej nastaviť ešte aj druhé líce...

„Čo je? Stratila si reč, prakti?“

Premýšľala som. Čo by urobil na mojom mieste... eeh... Mahátmá Gándhí? Ach, dokelu. Dnes mi to vôbec nešlo. Na druhej strane – nepovedal Gándhí toto: Nikdy nediskutujeme zo strachu, ale tiež nikdy nemajme strach z diskusie?

Tak dobre. S jemným úsmevom som si posunula nahor imaginárne gándhiovské okuliare. „Milá Hortensia, o všetkom sa môžeme porozprávať. Keď chcete, aby som po sebe upratovala, nesmiete ma vyháňať, kým nie som hotová. Vyskúšame si to zajtra?“

No hneď som videla, že na Hortensiu to neurobilo dojem, naopak, s Gándhím zjavne iba narástla jej agresivita.

Možno som mala jednoducho urobiť to, čo by urobila ona, premýšľala som, zatiaľ čo ona zase zopakovala „Blablabla!“ Väčšina ľudí sa upokojí, keď ich človek začne napodobňovať. Takže som si založila ruky v bok, výhražne som prižmúrila oči a povedala nepríjemným nosovým hlasom: „Ty sama si blablabla! A neopováz sa ma znovu nazvať šľapkou. Alebo prakti. Rozumela si?“

„Inak čo?“ Hortensia vysunula bradu ešte o kúsok ďalej ako ja. „Budeš na nás žalovať Müllerovej? Môžeš to vyskúšať, len sa obávam, že nás má radšej ako teba. Prakti.“ S víťazo-

slávnym úsmevom dodala: „Pre tvoju informáciu: Camilla je náhodou Müllerovej neter. Jej obľúbená neter!“

Aha. To mnohé vysvetľovalo.

Bolo to jednoznačné znamenie, že sa príliš často zaoberám tým malým čertíkom, no v tomto momente som sa sama seba spýtala, čo by asi urobil na mojom mieste Don Burkhardt junior. A už som sa počula hovoriť: „Pre *tvoju* informáciu, Hortensia Horenska, pomocná upratovačka z Lausanne: som tu omnoho dlhšie ako ty a mám v hoteli pár priateľov.“ Joj, to bolo dobré! Znela som rovnako nebezpečne priateľsky ako Don, keď spomínal kontakty svojho otca. Iba bez švajčiarskeho prízvuku a milého šušľania, samozrejme. „Priateľov, ktorí neradi vidia, keď sa so mnou zle zaobchádza,“ pokračovala som. „Alebo keď niekto tento vážny hotel nazve príšerou starou budú.“

Hortensia otvorila ústa, aby niečo odvetila, ale v tom okamihu sa chodbou prehnal náraz vetra a dvere do umyvárne sa s hlasným rachotom zabuchli.

Obe sme sa vyľakane strhli, no kým sa Hortensia prekvapene obzerala, ja som mala zvláštny pocit, akoby niekto potvrdil moje slová.

„Takže sme si rozumeli,“ dodala som a odpochodovala popri Hortensii k svojej izbe na konci chodby. Bolo síce povážlivé (a ľutovala som Ježiša a Gándhího), že som tieto odporné metódy odkukala od deväťročného psychopata, no treba povedať, že fungovali bezchybne.

Energicky som za sebou zavrela dvere, zobliekla som si kabát a začala si vyberať z vlasov ihličie.

Keď som v septembri prišla do Oblačného zámku, mohla som si vybrať, ktorú posteľ chcem – počas roka nebola uby-

tovacia časť pre personál zaplnená ani spolovice. Jednolôžkové izby tu síce nemali žiadne, a už vôbec nie s vlastným záchodom, ale izbička, ktorú som si vybrala, bola taká malá, že takmer mohla byť považovaná za jednolôžkovú. Nikto v nej nechcel spať, lebo kúrenie bolo pokazené a v stene sa nachádzalo nefunkčné potrubie, ktoré vraj vydávalo strašidelné stony. (A možno, povedala Denisa z recepcie, že to vôbec nie je potrubie, ale Biela dáma, ktorá chce nalákať duše hore do veže.) Mne to bolo jedno, hlavne, že som mala izbu pre seba. A ešte vždy som bola toho názoru, že som si vybrala dobre. Páčili sa mi vyblednuté orgovánové pásikavé tapety a vikierové okno na začiatku zvažujúcej sa strechy, ktoré ponúkalo výhľad na protíľahlé štvertisícovky Obergabelhorn, Dent Blanche a Zinalrothorn. Bol to rovnaký pohľad, za ktorý hostia v Panoramatickom apartmáne o poschodie podo mnou museli zaplatiť celý majland. (No za svoje peniaze mali hneď aj desať metrové panoramatické okno a terasu k tomu.)

Dobre, kúrenie fakt nefungovalo, no ja som aj tak najradšej spávala pri otvorenom okne. Zamotaná do hrubého paplóna a dvoch vlnených diek som ani počas tých najchladnejších nocí nezamrzla a čo sa týka tých strašidelných stonavých zvukov: doteraz ma iba dvakrát v skorých ranných hodinách zobudilo slabé stonanie a práve vtedy som mala zlé sny, takže som bola vďačná za ich prerušenie.

Druhá posteľ pod šikminou mi slúžila ako odkladací priestor a obávala som sa, že počas vianočných prázdnin ju budem musieť uvoľniť pre jednu z pomocných pracovných síl. Vtedy by tu bolo fakt tesno, lebo okrem postelí sa do miestnosti nezmestil žiaden ďalší nábytok, iba na stenách viseli dve poličky, na ktoré som si uložila zopár vecí a nejaké oblečenie, zvyšok sa stále na-

chádzal v kufri. Aj plavky, ktoré som si zabalila v mylnej (a veľmi naivnej) domnienke, že počas voľna smie hotelový personál využívať bazén.

Doteraz to vyzeralo tak, že svoju izbičku môžem mať aj naďalej iba pre seba. Do hotela prišlo omnoho viac mužských pomocníkov ako ženských, v ubytovacej časti pre mužov sa museli preto potlačiť viac ako u nás.

Kým som sa vyzliekala až do spodnej bielizne, aby som sa zbavila smrekového ihličia, skontrolovala som správy na mobile.

Mama mi poslala vyškereného smajlíka ako každý deň. „Ocko, Finn, Leon a ja ti prajeme pekný deň v horách. Hádam si môžeš užívať prírodu a občerstviť si ducha.“

No jasné, mami, keď človek drhne okakané záchody, nakladá hromady špinavej bielizne, pobehuje za drzými deťmi a šikanujú ho namyslené pomocné chyžné z Lausanne, môže si ducha úžasne občerstviť. Čistý relax.

Správa od mojej kamošky Delie však nebola oveľa lepšia. „Konečne prázdniny!! Minimálne týždeň sa nebudem učiť a ani nepomyslím na maturitu. Pôjdem na párty, opijem sa, budem pozeráť seriály a spať – taký je plán.“ Na tomto mieste som musela myslieť na Benove trpké slová o prázdninových plánoch jeho spolužiakov a uškrnúť sa. „Čo je nové u teba v tej luxusnej búde?“ písala Delia ďalej. „Aké sú kokteily? A už sa tam konečne ubytovali nejakí sladkí týpkovia? Možno zopár mladých milionárov, ktorí by sa chceli oženiť s rozkošnou praktikantkou? Nezabudni, ja si potom beriem brata. Veľká vďaka a pusa, D.“

Vzdychla som si. S Deliou sme boli od škôlky najlepšie priateľky, vždy sme všetko robili spolu, dokonca sme si vy-

brali tie isté predmety, aby sme každú minútu v škole mohli tráviť pohromade. Keď som musela opakovať desiaty ročník, odlúčenie od Delie bolo pre mňa to najhoršie. Ona síce tvrdila, že v tom nie je žiaden rozdiel, lebo v myšlienkach aj tak budem sedieť vždy vedľa nej a že je jedno, či človek zmaturuje o rok skôr alebo neskôr, no nebola to pravda. Ešte nikdy som sa necítila osamelejšia ako počas opakovania desiateho ročníka. Už len tá predstava, že ja budem stále trčať v Achime pri Brémach a mať pred sebou ďalší nudný rok, zatiaľ čo ostatní ukončia školu a rozletia sa do sveta, ma ubíjala. A preto som ich jednoducho predbehla.

Dobre, vlastne som chcela podniknúť niečo úžasnejšie, nevšednejšie ako nejakú prax v hoteli, no na to, aby som mohla pracovať na gepardej stanici, na projekte o žralokoch veľrybách alebo rok ako detská opatrovatelka v Kostarike, by som musela byť plnoletá. Nakoniec som bola rada, že som vôbec našla niečo, s čím moji rodičia súhlasili, čo nič nestálo a napriek tomu bolo dosť ďaleko od domova.

Jemné klopkanie na okennú tabuľu ma vytrhlo z myšlienok. Zvonku sa na mňa dívali dve čierne oči ako gombičky a ja som sa ponáhľala otvoriť okno.

Toto bol ďalší dôvod, prečo som milovala svoju izbičku: na parapetnú dosku rady prilietali kavky, pravdepodobne preto, lebo ich predchádzajúci obyvateľ napriek zákazu krmil. Tento zvyk som si s radosťou osvojila, zákaz sem, zákaz tam. Veď nešlo o holuby na Námestí svätého Marka, ktoré údajne spôsobujú zosuvy Benátok, lebo ich hovieňka rozožierajú dokonca aj mramor – bolo to iba sedem vtákov, ktoré nerobili nijakú škodu. Ak mám byť úprimná, ešte nikdy som ich nevidela kakať, boli to mimoriadne vychované vtáky, kto-

ré pravdepodobne leteli do lesa, aby tam vykonali svoju potrebu. Všetky som pokrстила menom Hugo, lebo zo začiatku vyzerali pre mňa so svojimi žltými zobákmi, lesklým tmavočiernym perím a múdrymi čiernymi očami úplne rovnako. Medzitým som sa ich však už naučila rozlišovať, a tak tu bol Melancholický Hugo, naozaj Neskutočne pažravý Hugo (pažraví boli všetci, no naozaj neskutočne pažravý Hugo bol jednoducho... Neskutočne pažravý), Jednonohý Hugo, Kleptomanský Hugo (už mi ukradol dva štipčeky do vlasov, vrchnák od fľaše minerálky a skoro aj nabíjačku na mobil, no napriek tomu bol mojím tajným miláčikom), Buclatý Hugo, Hopkajúci Hugo a Nedôverčivý Hugo.

„Ahoj, Hopkajúci Hugo! Prišiel si navštíviť očarujúcu Fanny?“ Dobré, že ma nikto nepočul, lebo s Hugami som sa rozprávala nielen detskou rečou, ale tiež som hovorila o sebe v tretej osobe, aby si zapamätali moje meno. Kavky sú vraj také múdre, že by sa mohli naučiť rozprávať a ja som trpezlivo čakala na ten deň, kedy sa jedna z nich na mňa pozrie a zaškrieka: „Ahoj, očarujúca Fanny, ja sa mám dobre a ty?“. Tento deň ešte nenadišiel. Hopkajúci Hugo iba skackal sem a tam a s očakávaním na mňa hľadel.

Slnko už nežiarilo tak ako predtým, prihnal sa vietor a hradba mračien, ktorá sa ťahala zo západu k vrcholkom hôr, už poslala ako predvoj zopár jemných chmár, ktoré so sebou priniesli mliečne svetlo.

„Čo myslíš? Začne snežiť ešte pred zotmením?“ opýtala som sa, kým som mrvila mliečny rožok a rozmiestnila ho na rímse. Podľa jedného internetového ornitologického fóra bolo mliečne pečivo pre kavčie žalúdky na rozdiel od normálneho chleba ľahšie stráviteľné a na rozdiel od slnečnico-

vých semienok, ovsených vločiek a orechov, ktoré som im už tiež ponúkala, ním boli Hugovia nadšení.

Kým som sa ďalej prezliekala, pristáli na parapete aj Jednonohý Hugo a Nedôverčivý Hugo a pomáhali Hopkajúcemu Hugovi pri zraní. Mobilom som ich párkrát odfotila a jednu fotku, na ktorej hľadeli všetci traja totálne zamilovane do objektívu, som poslala Delii so slovami: „Hej, hej, sladkých týpkov je tu ako maku. Len som ti o nich doteraz nič nepovedala, lebo sa jednoducho neviem rozhodnúť. No brat je v každom prípade tvoj.“

Mame som poslala tú istú fotku. „Príroda sa tu začína už na okennej rímse. A predstav si, mami: tieto vtáky nemajú maturitu a napriek tomu sú šťastné.“

Keď boli všetky omrvinky zjedené, zostali traja Hugovia ešte sedieť a prizerali sa, ako si natáhumem jedny z desiatich nepriesvitných kompresných pančúch, ktoré som si nedávno zaobstarala. Lebo podľa slečny Müllerovej sa k čiernej uniforme smú nosiť výlučne čierne pančuchy. Na začiatku som to skúšala s menej babičkovskými pančuchami, no očká sa na nich robili tak rýchlo, že som si ich nestíhala dokupovať. Nehovoriac o iných nevýhodách. Beda, ak slečna Müllerová niekoho prichytila, ako si napráva padajúce pančuchy! Také niečo robia údajne len vandali. (Pravdepodobne príbuzní hotentotov.) Takže mi napokon zostali iba kompresné pančuchy. Človek mohol týchto zabijakov lásky kritizovať, ale keď ich už raz mal na sebe, boli super pohodlné a po celý deň sa nepohli ani o milimeter. A ešte pekne tvarovali nohy. Aj keď z nôh nebolo veľa vidno, lebo čierna pracovná uniforma, ktorú som si teraz obliekala sledovaná tromi zvedavými Hugami, siahala až tesne nad kolená. Táto takzvaná

„etážová uniforma“ bola fenomenálna: keď visela na vešiaku, vyzerala ako bavlnený plášť s bielym golierom posiaty gombíkmi, no len čo si človek tie gombíky vpredu zapol, premenila sa na vyslovene štýlový kus oblečenia. Zdalo sa, že tento model s vysokým golierom, tesne priliehajúci k hornej časti tela, trochu rozšírený od bokov nadol, bol ušitý na mieru priamo pre mňa. Hoci bol taký jednoduchý, vďaka snehobielemu golieru, naškrobeným manžetám, malým zlatým gombíkom a vyšitému hotelovému emblému s korunkou vyzeral celkom elegantne, dokonca aj vtedy, keď človek držal v ruke metličku na prach. V tomto odeve som sa automaticky viac vystierala. Nech to znelo akokoľvek bláznivo (a pravdepodobne poľutovaniahodne): nikdy som nebola oblečená elegantnejšie ako v tomto pracovnom plášti a kompresných pančuchách.

Spokojná so svojím zrkadlovým odrazom (zrkadlo bolo priskrutkované na zadnú stranu dvier) som si zapichla vlásenku do drdola zbaveného všetkého ihličia, ktorý som si vykúzlila, a otočila som sa k trom Hugom. „Teraz je vhodná chvíľa na to, aby ste zahvzdali.“

Hoci sa tak nestalo, no mimoriadne uznanlivo sa na mňa zahľadeli, skôr než odleteli, lebo som zavrela okno. Musela som to urobiť, aby som pri svojom návrate nenašla na posteli závej snehu. Bolo fascinujúce sledovať, ako rýchlo sa tu hore dokázalo meniť počasie. Nebo sa ešte trochu viac zatiahlo a obrysy protílahlých vrchov vyzerali rozmazane. Hradba mrakov sa o kúsok priblížila a vietor zosilnel. Predpoveď počasia sľubovala na celý týždeň „pretrvávajúce snehové zrážky aj v nižších polohách“, a aj keď to určite sťaží príchod hostí, tešila som sa na to.

Budú to s odstupom tie najbelšie Vianoce, aké som kedy zažila.

A prvé bez rodiny.

Vlastne som očakávala, že najneskôr teraz sa mi začne cnieť za domovom pri predstave, že cez sviatky budem musieť pracovať a tráviť ich s absolútne cudzími ľuďmi. No v skutočnosti som necítila nič iba príjemné chvenie v žalúdku.

Lebo jedno bolo isté: počas týchto Vianoc sa rozhodne nebudem nudiť.

Hoci podľa hotelového poriadku boli domáce zvieratá v Château Janvier výslovne zakázané („v záujme hotelových hostí, ktorí túžia po oddychu“), ubytovali sa tu v ten deň hneď tri psy. Spolu s mopslíkom pána a pani von Dietrichsteinovcov z izby 301, ktorí pricestovali včera, to boli už štyri výnimky, ktoré schválil sám prchký Roman osobne.

„Sú takí a onakí hostia,“ zvykol hovorievať. „A *onakým* tu umožníme všetko.“

Von Dietrichsteinovci boli jednoznačne *onakí* hostia, nielen preto, že pochádzali zo šľachtického rodu, ale aj preto, že pracovali pre tlač – on ako fotograf, ona ako novinárka na voľnej nohe – a už dlhé roky boli poverení písaním exkluzívnej reportáže zo silvestrovského plesu a rozhovormi s rôznymi prominentmi. Hostia túžiaci po oddychu sa na mopslíka von Dietrichsteinovcov naozaj nemohli sťažovať, bol taký tichý a nehybný, že som ho na začiatku považovala za vypchatého alebo za strašidelne živo vyzerajúcu bonboniéru, na ktorej bolo treba odkrútiť hlavu, aby sa človek dostal k čokoláde. Dokonca ani neslintal, a to bolo na mopslíka skutočne nezvyčajné.

Pudlíky bývalej zlatej medailistky v krasokorčuľovaní Mary Matthäusovej boli už značne živšie, no aj ony sa počas pobytu správali vyslovene slušne, a to napriek tomu, že im Roman Montfort (ktorý krátko predtým došiel do hotela) neustále capkal po hlave.

Príchod moderátorky som sledovala dobre ukrytá v concierge lóži. Odtiaľto mal človek perfektný výhľad na celý foyer a cez otáčacie dvere až von pred hotel. Mohol počuť, čo sa hovorilo na recepcii krížom oproti, a predsa sa cítil ukrytý za pultom obloženým drevom. Keď musel, mohol jedným jediným krokom doľava jednoducho zmiznúť zo zorného poľa, čo som bleskurýchle urobila, keď sa zjavil majiteľ hotela. Hoci ma vlastne tak či tak vždy prehliadal.

„Zlaté psíky sú to, rovnako zlaté ako ich panička so zlatou medailou,“ povedal v dobrej nálade Mare Matthäusovej a smial sa nad svojou originálnou slovnou hračkou.

Jeho syn Ben, ktorý stál na recepcii, na chvíľku zvrátil tvár, no hneď sa opäť ovládal.

Ben očividne po kŕmení koní nestrácal žiaden čas s vybalovaním, ale okamžite nastúpil do služby. Buď bol neobyčajne zodpovedný, alebo ho jeho otec tyranizoval rovnako ako ostatných zamestnancov. Nech je, ako chce: ak bola pravda, že Ben tu pracoval zadarmo, nemohol naňho Roman Montfort vyvíjať tlak znížením mzdy alebo hrozbou okamžitej výpovede.

Mimoriadne chladné privítanie otca a syna som mohla dobre sledovať zo svojho úkrytu. Ak mám byť úprimná, Roman Montfort sa na svojho syna neusmial ani spolovice tak srdečne, ako pred chvíľou na oba pudlíky. Ben sa naproti tomu neusmieval vôbec a iba ustarostene hľadel. Keď prišiel,

jeho otec práve hrešil Anni Moserovú, lebo sa odvážila prejsť cez foyer.

„Čo som vám povedal?“ zasyčal na ňu.

„Že nechcete moju tvár, scvrknutú ako jablko, vidieť nikde, kde by som ňou mohla vystrašiť hostí?“ Anni Moserová bola najstaršia chyžná v upratovacom tíme slečny Müllerovej, možno dokonca najstaršia chyžná na svete, keď sa človek pozrel na množstvo vrások v jej tvári a na ruky posiate stareckými škvrnami. Koľko mala rokov, to Anni nikomu neprezradila, povedala iba to, že Oblačný zámok opustí až vtedy, keď už nebude vládať držať metličku na prach. A ten čas ešte definitívne nenastal: nikto, dokonca ani slečna Müllerová, neutierala prach s toľkým elánom ako Anni, nikto sa tak nebojácne nešplhal po rebríkoch pri čistení garníží a štukatúr a nikto nepoznal viac trikov, ako vyčistiť flaky z nábytku a kobercov. „Prepáčte, už sa to nebude nikdy opakovať.“ Pri zachmúrenom pohľade Romana Montforta sa ponáhľala preč, zatiaľ čo on sa obrátil, aby pozdravil svojho syna.

Nemohla som rozumieť, čo povedal Ben svojmu otcovi, no očividne to nebolo nič, čo by chcel počuť, lebo jeho pohľad bol naďalej zachmúrený a namiesto objatia sa len krátko a rozpačito vzájomne potľapkali po pleci. Bezprostredne po tom dostal Roman Montfort vzorový záchvat zúrivosti aj s navretou žilou na čele, lebo na skle otáčacích dverí objavil masné odtlačky rúk. (Približne vo výške trochu nízkeho deväťročného dieťaťa, len tak mimochodom.)

Jeho syn bol na to zjavne zvyknutý, minimálne nehol ani brvou, keď jeho otec začal vrieskať, zatiaľ čo sa totálne vylákané nové pážatá rozbehli, aby priniesli handru. Jedno z nich sa ešte stále triaslo.

V čiernom obleku vyzeral Ben za recepcným pultíkom trochu staršie ako predtým a bola som si celkom istá, že nemal ani cestičku naboku vo vlasoch. So suverénnym úsmevom nachystal kľúče od izby pre Maru Matthäusovú.

V Oblačnom zámku ešte nezavládla doba digitálnych kariet s magnetickým prúžkom, presnejšie povedané, hotel sa zasekol v devätnástom storočí, čo sa týka kľúčov a zámok. Niektorí hostia to považovali za prekvapujúce a zaostalé, no väčšina si myslela, že tie ornamentálne kované železné kľúče patria ku konceptu nostalgie, podobne ako zlaté strapce, ktoré slúžili ako kľúčenky.

„Ak dovoľíte, osobne vás zavediem do vašej izby, aby som sa uistil, že je tam všetko pripravené k vašej spokojnosti,“ šemotil teraz Roman Montfort a schmatol kľúč, skôr než po ňom stihla siahnúť (mimochodom, veľmi atraktívna) pani Matthäusová. „Javorín sa postará o vašu batožinu.“

„Javorín“ bol vlastne Jaromír, ktorý vyzeral v uniforme hotelového vrátnika dosť nezvyčajne – s cylindrom na hlave a v dlhom kabáte s dvomi radmi gombíkov a ozdobnými šnúrami. Jeho stoický výraz tváre to síce neprezrádzal, no ja som vedela, že sa v tomto oblečení cítil hrozne neprijemne, lebo za posledné dni si nenechal ujsť ani jednu príležitosť, aby sa naň postážoval. Zároveň som sa naučila zopár českých slovíčok, ktoré sa určite nenachádzajú v učebniciach češtiny, ako aj peknú vetu „Dočerta, ja som remeselník a nie nejaký poondiaty riaditeľ cirku!“ . Bohužiaľ, Jaromírovi to nepomohlo lepšie znášať ani skutočnosť, že Jonas a Nico, dve mladé pomocné sily, ktoré boli podobne ako Hortensia a jej priateľky najaté z hotelovej školy v Lausanne, vyzerali vo svojich krátkych sakách po pás a smiešnych čapiciach v tvare hrnca ešte omnoho horšie.

Až moja poznámka o bohatom prepitnom, ktoré táto uniforma so sebou prinesie, ho trochu upokojila. Preto si asi teraz zaťukal po strieške klobúka a zažmurkal na mňa, keď tiš sol vozík s kuframi k jednému z výťahov pre personál.

Pážatá, vrátnici alebo liftboy už neboli v Château Janvier bežní. Keď prišli hostia, ten, kto mal práve službu na recepcii, sa postaral o privítanie a o batožinu. No počas vianočných prázdnin, keď bol hotel plný prominentných hostí, sa tieto posty tradične obsadili a vytiahli sa staré uniformy. Už pred niekoľkými týždňami som Pavlovi v práci pomáhala vybrať z látkových vriec tieto poklady, ktoré patrili do múzea. Pomocou pary sme obnovili ťažké lodénové látky ozdobené zlatými šnúrami a vyleštili sme mosadzné gombíky. Popritom som sa naučila áriu „Il mio tesoro“ z Dona Giovannihho ako aj krásne slovo „epoleta“ – ktoré označovalo našité ozdoby na pleciach uniforiem – a odvtedy som čakala na príležitosť blysnúť sa ním. Keď sa starožitné mreže a dvere na výťahoch za Romanom Montfortom, Marou Matthäusovou a oboma poslušnými pudlíkmi zavreli, všetci vo vstupnej hale si kolektívne vydýchli od úľavy a ja som mohla opustiť svoj úkryt.

Monsieur Rocher na mňa zažmurkal ponad rám svojich okuliarov. „Pokiaľ neštekajú a nenahájajú mačku, nemám proti psom nič,“ vyhlásil. „Len toho pekného bieleho snehu je škoda.“

Zachichotala som sa. „To je pravda! To bolo prvé, čo ma mama naučila o snehu: vyhýbaj sa tomu žltému. No u nás doma na nížine sneh aj tak dlho nevydrží.“

Pohľad monsieura Rochera sa zmenil na súcitný.

„Najmä na Vianoce,“ povedala som. „Vtedy vlastne vždy prší.“

„Ale to je hrozné! Dáš si ešte marcipánovú pralinku?“ Ako útechu kvôli môjmu detstvu bez snehu mi monsieur Rocher podával striebornú misku plnú pralínok, ktorých čokoládovú polevu cukrárka neuznala za dosť dokonalú pre hostí.

„Áno, ale to je už fakt posledná!“ Unesená som zavrela oči, kým sa mi čokoláda roztápala na jazyku. Našťastie pre personál, ktorý sa mohol hostiť na všetkom, čo ohodnotila ako zdanlivo nedokonalé, bola cukrárka madam Cléo pedantná perfekcionistka. Už aj posunutý kúšтик nastrúhanej pomarančovej kôry v poleve stačil na to, aby označila petit four za nevydarený a raz vyradila celý plech eklériek, lebo údajne vyzerali ako penisy.

„Bol tvoj prvý deň v úlohe opatrovateľky skutočne taký zlý, ako si sa obávala?“ zisťoval monsieur Rocher.

„Dokonca prekonal moje najhoršie očakávania.“ Dramaticky som prevrátila oči. „A to som mala na starosti iba dve deti. No od zajtra budem mať po svojom boku školenú vychovateľku, ktorá určite vie, čo treba robiť, keď chcú deti radšej utiecť a hodiť sa pod auto namiesto toho, aby stavali snehuliaka...“ S opatrovaním detí to v Château Janvier bolo rovnako ako s pážatami a vrátnikmi – počas zvyšku roka sa žiadne nekonalo. Ibaže by niekto výslovne požadoval opatrovateľku, vtedy sa to zariadilo. Počas prázdnin však každý deň prichádzala učiteľka z materskej školy z najbližšej dediny, ktorá celkom oficiálne zabávala deti mladšie ako dvanásť rokov, a to od deviatej do šestnásťtej aj v nedeľu a počas sviatkov. Tento rok so mnou ako asistentkou, ktorá má rada deti.

„Hm.“ Nikto nehovoril „hm“ tak milo ako monsieur Rocher. Nikdy neznelo karhavo alebo pochybovačne, ale vždy povzbudivo. „Pri tomto počasí budete aj tak musieť zostať

dnu. A v prípade núdze sa dá herňa aj zamknúť. Kľúč leží hore na vnútornej zárubni dverí. Keby chcel niekto ufrknúť.“

„Alebo vojsť dnu,“ poznamenala som a pomyslela na Dona Burkhardta juniora.

Jednomyseľne sme mlčali a chlipkali kapučíno, ktoré som priniesla so sebou. Medzitým nám už, bohužiaľ, vychladlo, no bolo také dobré, že nám aj tak chutilo a ja som cítila, ako zo mňa opadlo napätie.

Monsieur Rocher bol jednoducho balzam na dušu. Netušila som, ako to robí, ale v jeho prítomnosti som sa vždy upokojila a nakazila jeho optimizmom. Problémy sa síce nerozplynuli vo vzduchu, no zrazu sa o hodný kus zmenšili. Aj hádka s Hortensiou a ranné drganie sa v umyvárni mi začali pripadať celkom bezvýznamné, také nepodstatné, že som mu o nich ani nepovedala.

Vek mu bolo ťažké odhadnúť, lebo jeho bledá podlhovastá tvár bola až na zopár vrások od smiechu okolo bystrých očí celkom hladká, zato sivé vlasy a jeho starootcovská starostlivosť a múdrosť ukazovali na vyšší vek. Raz som sa ho opýtala, koľko má rokov, a vtedy sa na mňa trochu iritovane zahľadel a povedal: „Ach, vy ľudia! Vždy sa zaujímate len o čísla.“ Čo mi len potvrdilo, že bol omnoho starší, ako vyzeral.

Po celom tom kriku a zhone panoval teraz vo foyeri príjemný pokoj, a keďže to bol pokoj pred búrkou, obzvlášť som si ho užívala. Ben dával do poriadku podklady, pán a pani Ludwigovci z izby 107 sedeli na pohovke pred pukotajúcim ohňom v kozube a sem-tam tichučko zašuchotali novinami, obe pážatá tu trochu bezradne postávali a zdalo sa, že každú chvíľu začnú tancovať pochod cínových vojačikov z „Luskáčika“.

Prišlo aj zopár hostí, no väčšina mala doraziť až dnes večer alebo v priebehu zajtrajšieho dňa. Krátko pred Marou Matthäusovou sa ubytoval nenápadný starší muž, ktorého by som odpísala ako nudného, keby tu nebol monsieur Rocher.

„Tento pán určite nebude nudný,“ mrmlal. „Musíš sa lepšie prizrieť. V tom kabáte sa ti to možno nepodarí tak dobre rozoznať, ale je vytrénovaný, k tomu tá chôdza, oblečenie na mieru, profesionálny pohľad, ktorým nenápadne kontroluje situáciu – a vidíš vypuklinu pod jeho pazuchou? Tá je od podpažného puzdra s pištoľou.“

„Och,“ zašepkala som vzrušene, keď som na okamih dokázala rozoznať tú vypuklinu. „Je to nájomný vrah? Alebo... eeh... sobášny podvodník, ktorý... eeh... z nejakého dôvodu nosí zbraň... Nemali by sme ohlásiť, že tu niekto pobehuje s pištoľou? Možno chce prepadnúť hotel.“

No monsieur Rocher sa iba pousmial. „Keďže je ubytovaný v izbe 117, rovno vedľa Panoramatického apartmánu, som si celkom istý, že pracuje ako ochrankár a že si ho rodina Smirnovovcov najala ako osobného strážcu.“

„Ach tak.“ To už nebolo až také vzrušujúce, ale v každom v prípade upokojujúcejšie ako myšlienka na nájomného vraha. Smirnovovci, teda Rusi, ktorí si rezervovali Panoramatický apartmán, sa zdali byť vskutku neobyčajní, minimálne neobyčajne bohatí. Jednoznačne patrili k *onakým* hosťom. Okrem uvítacieho balíčka deluxe s kyticou ruží, šampanským, pralinkami, kaviárom a japonskými jahodami za šesťsto frankov si osobitne vyžiadali kvetinový aranžmán z tridsiatich piatich bielych amaryliek a sto gramov tataráka z hovädziny z plemena charolais do chladničky. To posledné bolo asi pre psa, ktorý dostal výnimku číslo štyri po mopslíkovi von Dietrichstei-